

Найщасливіша людина

Олег Паламарчук

Повідали старші Люди, що довго-довго жив колись у Карпатах мисливець Бакур. Ніхто не відав, звідки він узявся і що він за один, бо не мав ані господарки, ані дружини, ані бодай хатини. Отак, де ніч застане, там і заночує.

А ще, кажуть, міцний був, підкови розгинав, бука, якого б семи хлопам нести, сам на плечі брав. І звідки береться таке здоров'я у мисливця Бакура? Прожив років двісті, може, тому, що не мав ніякої гризоти. Дивак був. Щороку під різдво Христове ходив межи хати і роздавав людям усе, до чого доробився. Казав:

— Хочу чистим у Новий рік вступити.

Останнє подарує і, як Христос, в самій сорочці серед зими подасться у свої гори. Чекай до наступного різдва.

У нашому селі деякий час проживав багач Жарій — світ не бачив такого скупердяя, за мідяк батька рідного продасть. Доки молодий був — із останнього тягнувся, а на старості здоров'я забракувало. Вже і багатству не радий.

Заслабнув він сильно, одною ногою в могилі стояв. Але завітав до нього мисливець Бакур, дав якогось лісового настою випити — і наче рукою зняло біль.

— Ой, голубчику, — заходився біля мисливця господар, — продай мені ці ліки і таємницю свого довголіття. Нічого не пошкодую, бо чого вартий чоловік, коли здоров'я нема.

— Не потрібно мені грошей, — відповів мисливець.

— Е, не хитруй! Гадаєш, Жарій простий хлоп? Та у мене золота-срібла, як у польського короля. Дам тобі досить, не поскуплюся.

— Не знаю я ніякої таємниці. Хочеш, залишай своє багатство і ходімо зі мною в гори.

— Ага, так і покину! Тут не маєш права й на хвилюку відлучитися, бо все рознесуть, залишишся голий-босий, як ось ти.

— Нещасний ти чоловік, жадібність тебе і вигризає, — промовив скрушно мисливець Бакур і пішов по снігу босоніж своєю дорогою в гори.

— А ти щасливий, голодранцю? — шпигнув його навздогін куркуль Жарій. Хотів кинути щось Іще образливіше, але закашлявся. А до місяця — й сконав.

Знову під різдво мисливець Бакур спустився з гір на доли роздавати свої пожитки.

— Скільки вам років, діду? — допитувалися у нього діти.

— Не знаю, хіба їх злічиш? Пам'ятаю ще ваших прадідів. Їм носив, та й вам віддаю свої речі, щоб чистим вступити у Новий рік. Людина не повинна переобтяжувати себе, а при будь-якій нагоді звільнятися від того, що заважає їй бути вільною, незалежною. Адже нова річ — нові гризоти.

Заздрили йому наші господарі, але трималися свого.

— Щасливий чоловік, — говорили про мисливця, — нас усіх переживе.